

РЕШЕНИЕ

№ 467

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 20.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9024** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на С. Е., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Р. Б. Н., срещу Отказ от 02.08.2024 г. по заявление № ODR24007902 от 29.07.2024 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради неправилно приложение на материалния и процесуален закон, както и при липса на мотиви. Излага твърдения за нарушение на чл.47, ал.1 от Конституцията на Република България, чл.17 от Семейния кодекс и на чл.8 от ЕКПЧ. Поддържа, че към заявлението били приложени необходимите документи, а целта и условията на планирания престой били надлежно обосновани. Имал дете – българска гражданка Р. С. Е., ЕГН [ЕГН], родено от брака му с българската гражданка Д. Ж. С., прекратен през 2023 г. Целта на искането му за виза била да види и да се грижи за дъщеря си, като осигури нейното възпитание, образование и издръжка. Претендира за отмяна на отказа.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция - МВНР, чрез юрк. А., оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 29.07.2024 г. С. Е., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], подал заявление рег. № ODR24007902 за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Към заявлението е приложена покана-декларация рег. № 538200-14232 от 11.07.2024 г. за частно посещение на чужденец в Република България, изготвена от М. Х. К., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място],[жк], [улица]. Българският гражданин декларира, че ще осигури жилище и издръжка на С. Е.. Приложени са и следните документи: удостоверение за раждане, издадено на 05.05.2022 г. от [община], на името на Р. С. Е., [дата на раждане] , в [населено място], от майка Д. Ж. С., ЕГН [ЕГН], и С. Е., [дата на раждане] ; копие от национален паспорт на С. Е.; медицинска застраховка на името на С. Е. при пътуване в чужбина; доказателства за банкова сметка на името на С. Е.

Макар и на чужд език, в административната преписка (л.34 и л.35 от делото) се съдържа лична карта № 55027753958, издадена от Република Турция на името на Р. Е., [дата на раждане] със срок на валидност до 12.03.2033 г. В документа, послужил за издаване на личната карта, са посочени имената на майката на Р. И. – Д. Ж. и на бащата С. Е..

С Решение №228 от 13.12.2023 г. по гр.д.№ 877/2023 г. на Районен съд [населено място], е прекратен по взаимно съгласие сключеният на 30.03.2021 г. граждански брак между Д. Ж. Е., ЕГН [ЕГН], и С. Е., [дата на раждане] , с адрес в [населено място],[жк], [улица]

Приложена е и декларация от чуждия гражданин С. Е., адресирана до Консулството на Република България в [населено място], с собственоръчно отбелязана дата 29.07.2023 г., за която съдът приема, че е техническа грешка. Доколкото процесното заявление е от 29.07.2024 г., то вероятно и саморъчната декларация е от същата същата. Според документа, от брака си с Д. Ж. Е., прекратен през 2023 г., чуждият гражданин имал родена дъщеря Р. Е., която живеела в България. Детето живеело в приют в България, а бащата нямал контакти с майката. Заявил е желание да отиде в България, за да разбере какво е състоянието на детето.

Постановен е оспореният Отказ от 02.08.2024 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) на завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция. Като фактическо основание за отказа е посочено: целта и условията на планирания престой не са обосновани.

Актът е връчен на С. Е. на 08.12.2024 г., поради което следва да се приеме, че жалбата от 23.08.2024 г., по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма,

спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

За доказване компетентността на издателя на акта ответникът е представил Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, с която са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със Заповед № 14 от 29.03.2024 г. на Генералния Консул на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НРУИВОВР) са определени длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, сред които и Т. П. – съветник, КДЛ. Предвид издаването на процесният отказ е издаден от Т. П., в качеството му на КДЛ в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

При сравнение с приложение № 7 на НУРИВОВР съдът констатира, че процесният отказ не е издаден в нормативно установената форма. Издаването на акта чрез попълване на формуляр по образец не е основание в него да не бъде посочено правното му основание. Изложеното, освен в противоречие с общото изискване на чл.59, ал.2, т.4 от АПК и на специалния подзаконен нормативен акт чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, сериозно накърнява правото на защита на засегнатото лице да организира защитата си срещу утежняващия акт. Изискването на специалния закон е да бъде посочено основание на отказа по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, каквото оспореният акт не съдържа. Вярно е, че в него фактически е възпроизведено съдържанието на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, който урежда възможност да се откаже издаване на виза на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Така изложените мотиви, освен, че са твърде общи и лишени от конкретизация, относима към конкретен апликант, не отговарят на императивните законови

изисквания за форма, въведени, за да се осигури правото на защита на засегнатото лице. Според съда, изложеното изпълнява изискванията на две самостоятелни отменителни основания по чл.146, т.2 и т.3 от АПК.

Върху процесното заявление рег. № ODR24007902 от 29.07.2024 г. се съдържа ръкописно отбелязване: „Внимание! Заявената цел не отговаря на действителната. Откази от стари КС“. Макар по силата на чл.29 от НУРИВОВР заявлението да не подлежи на съгласуване с ДАНС, съдът служебно е изискал информация от тази администрация, според чийто отговор „лицето има осем предходни отказа по подадени заявления за визи на различни основания“. Независимо, че подобни данни се установяват от документите по делото, същите не отговарят на изискванията за форма на акта по чл.59, ал.2, т.4 от АПК и чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. Касае се за обща информация, която освен, че не може да се свърже с поведението на конкретния апликант, не се установява от други доказателства от административната преписка.

В допълнение съдът приема, че оспореният отказ е и материалноправно незаконосъобразен – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Кандидатът е положил усилия да обоснове целта на претендирания краткосрочен престой в България в саморъчно изготвена декларация от 29.07.2024 г. Декларираната от него цел на престоя – да разбере какво е състоянието на дъщеря му Р. С. Е., ЕГН [ЕГН], родена от българската гражданка Д. Ж. С., е подкрепена и с официални документи. Това са акта за раждане на детето и съдебното решение за развод на родителите, от което се установява, че детето е родено преди те да сключат граждански брак, поради което правата върху него не са били предмет на съдебното решение. Обективен факт е, че апликантът е предприел действия по издаване на турски документ за самоличност на детето Р. С. Е., ЕГН [ЕГН], в който е вписан като баща. Съвкупната преценка на така събраните по делото писмени доказателства подкрепя декларираната от чуждия гражданин цел на престоя му в Република България, а именно да се погрижи за рождената си дъщеря.

Същата се установява и от свидетелските показания на св. С. М. Щ., които съдът кредитира като такива на очевидец и близък на двамата родители и на детето. Свидетелят познава С. Е. от около 10 години и установява, че една година след като С. дошъл в България, се оженил за ромката Д. Ж.. Живели заедно около 9-10 години и имали общо дете. В момента детето живеело при баба си и дядо си, защото Д. го изоставила. Бабата и дядото били пенсионери и нямали пари. Лично свидетелят помагал за отглеждането му. Детето познавало баща си и говорело турски език. Според свидетеля, С. искал да дойде в България заради детето, защото нямало кой да го гледа.

Съдът намира, че свидетелските показания са съответни на писмените доказателства по делото, поради което следва да бъдат кредитирани, вкл. в подкрепа на декларираната от апликанта легитимна цел да осигури живота, възпитанието и издръжката на дъщеря си Р. С. Е., ЕГН [ЕГН]. Съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства оборват наведените от органа необосновани фактически основания за недоказване на целта и условията на планирания престой.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен, поради което същият следва да бъде отменен.

В допълнение, съдът приема за основателно възражението на жалбоподателя за накърняване на правото му на личен и семеен живот по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ като самостоятелно основание по чл.6, ал.2, вр. чл.146, т.5 от АПК за

незаконосъобразност на оспорения отказ поради неговото несъответствие с целта на закона. Вярно е, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава, като основното право по чл.8, пар.1 от Конвенцията търпи органиченията по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ - в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Съгласно чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Дължимата по силата на чл.6, ал.2 от АПК и чл.8, пар.1 и пар.2 от ЕКПЧ преценка на баланса между мярката (отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване) и преследваната цел (да не се допусне накърняване на режима на влизане и пребиваване на чужди граждани в Република България) в случая следва да се реши в полза на частния интерес. Това е така, тъй като частният интерес в случая засяга интересите на малолетно дете, които следва надлежно да бъдат охранени, докато административният орган не е посочил защитим обществен интерес. Приложените към процесното заявление № ODR24007902 от 29.07.2024 г. документи за издаване на виза за краткосрочно пребиваване са указание, че отказът е незаконосъобразен съгласно чл.146, т.4 и т.5 от АПК, поради което и съгласно чл.172, ал.2 от АПК същият следва да бъде отменен.

На основание чл.173, ал.2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на сторените в производството разноски, но поради липса на заявено искане в тази насока, разноски не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Е., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Р. Б. Н., Отказ от 02.08.2024 г. по заявление № ODR24007902 от 29.07.2024 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностното лице завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на подаденото от С. Е., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], заявление № ODR24007902 от 29.07.2024 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с

касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.
СЪДИЯ: